

Επετειακό .....

Γράφοντας πριν τριανταδύο τόσα χρόνια στο βιβλιαράκι του "Το Πεπρωμένο μας", επισημαίνει προφητικά ο Νίκος Λανίτης:

".....Αν δε βρεθεί λύση στο (πολιτικό) πρόβλημα (της Κύπρου), ο διαχωρισμός μεταξύ των δύο κοινοτήτων θα διευρυνθεί. Τα εθνικιστικά αισθήματα θα εξαφθούν απο τα εξτρεμιστικά στοιχεία και στις δύο κοινότητες, απο τις υπερβολές, ιδίως, στους εθνικούς εορτασμούς που πολύ συχνά εντρυφουμε και με τους οποίους δηλητηριάζουμε τους εαυτούς μας, χωρίς να πετυχαίνουμε τίποτε.....

Ο τωρινός διαχωρισμός αργά ή γρήγορα θα μετατραπεί σε πραγματικό μίσος. Κατακρίβεια υπάρχουν ενδείξεις ότι κάτι τέτοιο έχει αρχίσει και η κοινή γνώμη - η μεγαλύτερη δύναμη σε μιά κοινωνία - ήδη κινητοποιείται προς αυτή τη κατεύθυνση και απο τις δύο πλευρές. Και τότε απο κάπου θανάψει ο σπινθήρας. Το αποτέλεσμα θα είναι ανοικτή σύγκρουση και είναι πολύ πιθανόν η κατάσταση να εκφύγει του ελέγχου των ηγετών των δύο κοινοτήτων και να περιέλθει στα χέρια ανεύθυνων οπλοφόρων".

Δύσκολα θα μπορούσε να ισχυριστεί κανείς οτι οι σκέψεις του Νίκου Λανίτη δεν ήταν προφητικές. Δυστυχώς επαληθεύτηκαν σχεδόν πλήρως και μάλιστα σε πολύ χειρότερη εκδοχή, αφού επεσυνέβη στο μεταξύ η Τουρκική εισβολή. Μόνο που την εισβολή προκάλεσε ξεκάθαρα το πραξικόπημα, στο οποίο, ανεύθυνοι οπλοφόροι της ΕΟΚΑ Β πήραν μέρος και είχαν πολύ μεγάλο μερίδιο στη τραγωδία του 74.

Εκείνο που ίσως δε συνέλαβε πλήρως ο Ν.Λανίτης ήταν ότι η έξαρση των εθνικιστικών αισθημάτων δεν είναι δυστυχώς σήμερα θέμα ατόμων αλλά αποτελεί προδιαγεγραμμένη πολιτική της Τουρκίας και του κ. Ντενκτάς ενώ τα ίδια αποτελέσματα τείνει να έχει και η ανοχή(;) ή καλύτερα η διαρκής καλλιέργεια του εθνικισμού απο πολλά όργανα της σημερινής επίσημης Κυπριακής Κυβέρνησης. Ακόμα δεν είναι όπως λέει ο Ν. Λανίτης οι εθνικοί εορτασμοί που δηλητηριάζουν τους εαυτούς μας αλλά δεκάδες άλλες ενέργειες και εκδηλώσεις που έχουμε προσθέσει σ'αυτούς - ιδιαίτερα αυτή τη χρονιά - και φυσικά και τα ΜΜΕ, όπου γίνεται προσπάθεια υπερτονισμού των διαφορών των δύο κοινοτήτων, έντασης της προσπάθειας καλλιέργειας αρνητικών στερεοτύπων της μιάς κοινότητας για την άλλη και μεγαλοποίησης και παρερμηνείας των οποιωνδήποτε γεγονότων.

Χαρακτηριστικές ήταν οι αντικρύσεις για τις πρόσφατες πυρκαγιές στο Πενταδάκτυλο. Από τη μιά, η τουρκική πλευρά είδε ή σκόπιμα καλλιέργησε την εντύπωση ελληνοκυπριακού δάκτυλου, τη στιγμή που ο Πενταδάκτυλος πέρα από τη γνωστή του φυσική ομορφιά έχει γίνει όλα αυτά τα χρόνια σύμβολο για τον Ελληνοκύπριο, για τον οποίο οι πυρκαγιές μόνο οδύνη προκάλεσαν. Την ίδια ώρα δε μπόρεσε μερίδα των Ελληνοκυπρίων να αποφύγει να εκφράσει την άποψη ότι "Οι Τούρκοι καίνε τον Πενταδάκτυλο", τη στιγμή που ο κ. Ντενκτάς επιτίθεται και κόπτεται για το "κράτος του", του οποίου το μεγαλύτερο μέρος καταλαμβάνει ο Πενταδάκτυλος. Ακόμα τη στιγμή που ο Πενταδάκτυλος αποτελεί για τους Τουρκοκυπρίους βασικό πόρο για την ανάπτυξη της οικονομίας των κατεχομένων. Το τυχαίο της πυρκαγιάς και η αδυναμία του κράτους του κ. Ντενκτάς - μαζί και η ξεροκεφαλιά του - να αντεπεξέλθει σε μια πυρκαγιά τέτοιου μεγέθους, δε μπορούσαν να μας γίνουν κατανοητά.

Το τραγικό είναι ότι είκοσιένα χρόνια μετά από ένα πραξικόπημα και μια εισβολή, που στηγμάτισαν ανεξήτητα το σώμα της χώρας μας και από τις συνέπειες των οποίων δεν έχουμε ακόμα συνέλθει, τίποτε δεν φαίνεται να έχει αλλάξει. Η νοοτροπία έχει επανέλθει στα επίπεδα της περιόδου 67-73, οι ψευδαισθήσεις εξακολουθούν να καλλιεργούνται - αναμένονται πάντα τα καράβια του Κίμωνα - ενώ ο εθνικισμός συνεχίζει το αποπροσανατολιστικό και διαβρωτικό του έργο.

Ευτυχώς εκεί που είχε άδικο ο κ. Λανίτης είναι στην εκδήλωση μίσους ανάμεσα στις δύο κοινότητες. Όσο κ'άν τα στερεότυπα που εκατέρωθεν καλλιεργούνται είναι αρνητικά, μίσος δεν υπάρχει ούτε από τη μιά ούτε από την άλλη μεριά.

Δεν είναι αργά για να συνειδητοποιήσουμε τι συνεπάγεται ο στόχος της Ομοσπονδίας - ο μόνος που μπορεί να ποτρέψει τη διχοτόμηση - και να παροχετεύσουμε τις ενέργειες μας προς τη κατεύθυνση ενίσχυσης της κρατικής μας οντότητας, που αποτελεί το κύριο και βασικό μας όπλο στον αγώνα για πολιτιστική και φυσική επιβίωση, δημιουργώντας ταυτόχρονα τις προϋποθέσεις αλληλοαποδοχής με τους ανθρώπους με τους οποίους πρόθεση είναι να ζήσουμε μαζί, σε μιά κοινή πατρίδα.